

METRALLA

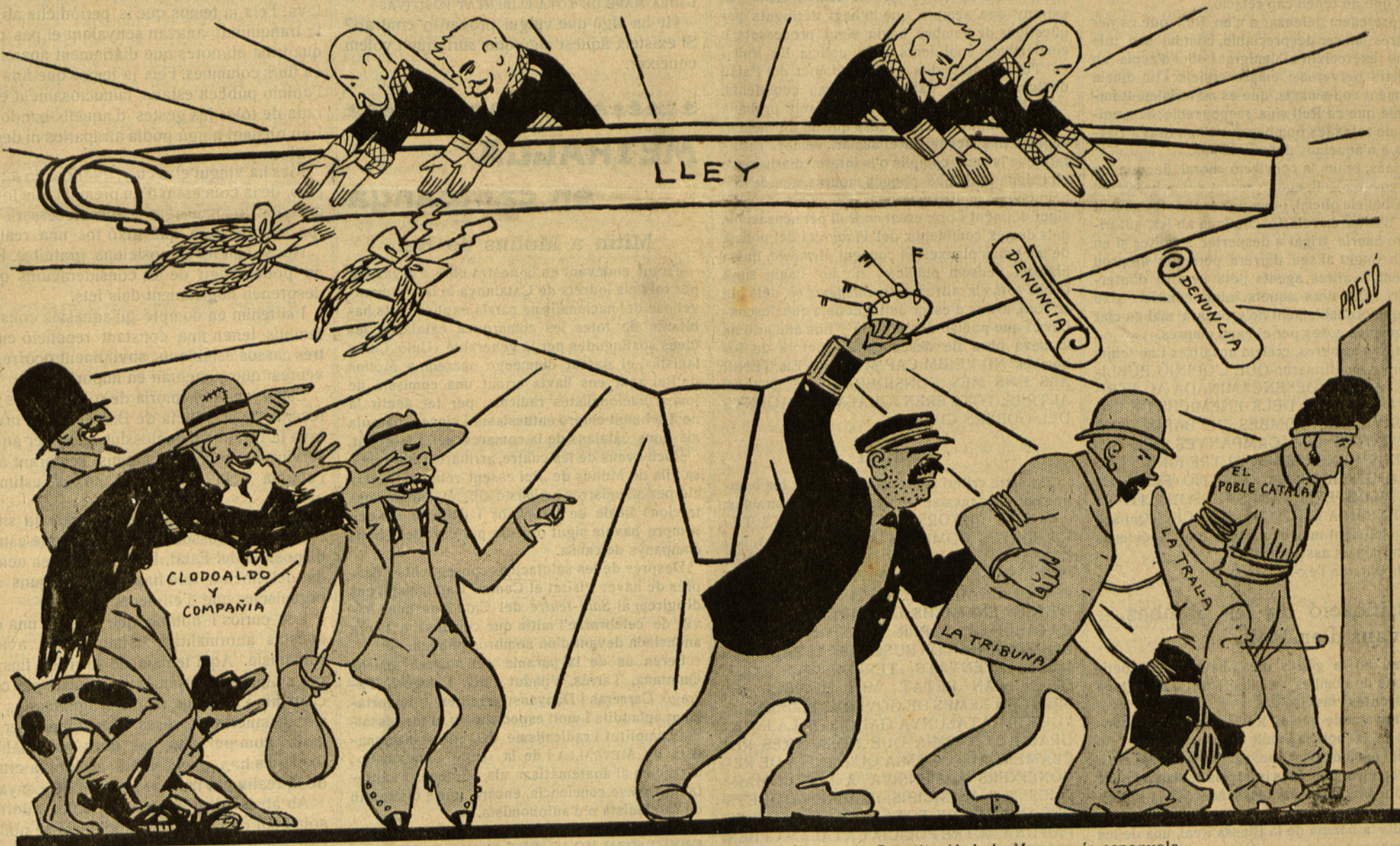
Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realisa la Unió, tenen el dret i'l dever de cooperarhi tots els catalans moguts per les aspiracions del Nacionalisme, qualsevolga que sia llur pensar i sentir en matèries religioses, polítiques i socials. (DECLARACIÓ DE LA VII ASSAMBLEA DE LA UNIÓN CATALANISTA).

Baix S. Pere, 2 bis, pral.

DELS TREBALLS PUBLICATS EN SERÁN ÚNICAMENT RESPONSABLES ELS SEUS AUTORS

LO DE LES BOMBES - RESUM

La llei del embut

«Unas mismas leyes regirán para todos los españoles.» Paraules escrites en la Constitució de la Monarquia espanyola.

D'ARA

Mentres la consciència i la voluntat col·lectives resten allunyades de l'acció pública a la vida de la societat, els qui's diuen representants del poble, els professionals de la política fan i desfan com volen, en tot lo que's refereix a les aspiracions polítiques i socials; mes tant bon punt el poble esdevé conscient, perque el sentiment de vida s'hi es fet efectiu, tan bon punt el poble se redressa per fer valer la seva sobirania suprema, jol! llavors es el pensament del poble el qui s'imposa, i els seus representants i els qui's fan l'il·lusió de dirigirlo, tan si volen com si no, han

d'ajupirse a esser senzills mandatariis de l'aspiració col·lectiva.

A la nostra Catalunya la Solidaritat ha realitzat una vera deslliuransa; més ben dit el comensament d'una deslliuransa. La Solidaritat no es més que un episodi del renaixement català. Si no fos així, no seria res. S'ha de dir clar: els solidaris son nacionalistes. Avui ho son i demà s'ho diran. No pel voler de qualques homes, ni per l'eficàcia de qualques principis polítichs-socials; per imposició de la nostra vida catalana, que es quelcom que no poden anorrear les minces entremaliadures dels petits oligarques de les protestes, de les rebelions col·lectives.

Un excés d'acció política se manifesta en lo

extern de la vida catalana; aqueix excés el corretgirà la consciència col·lectiva. Les declamacions dels qui cerquen elegancies del esperit, que no son altre que censurables abdicacions, no son oïdes per l'ànima del nostre poble. L'elegancia d'un esperit, no esdevé de renunciis i febleses; es el gest definitiu expressió de la consciència plena del propi esser. Res més bell que l'actitut egocèntrica dels nacionalistes irlandesos decidits a determinar la vida plena individual i social del llur poble; res menys elegant, que la situació dels diputats irlandesos servint d'instrument parlamentari dels ministeris de l'Anglaterra. La política no vivifica el cos social; es la vida social qui ha de determinar el fet polítich. El

poble, la consciència nacional, no consentirà ja mai que sian invertits els termes del problema. A n'els diputats per Catalunya s'els acusa, ben sovint, per l'estat, de que no diuen al parlament lo mateix que diuen a la Rambla. ¡Que han de dir! S'apiguen, pero, els del Estat, que a la Rambla, tampoch hi diuen tot lo que en el llur esperit els fa pensar el Saló de conferencies i la Sala de sessions. Tan aquí al cor de Catalunya, com allà en el Parlament, son una mica esclaus de les elegancies del esperit. No es un retret, l'assenyalar un fet que no negaré sia un episodi necessari d'evolució del nostre renaixement.

Jo me les miro ab molta serenor les coses de la nostra renaixensa, i perque tinch una fe abso-

luta en el pervindre, ni una ombra de desencorajament trasbalsa els meus sentiments per Catalunya. Mes jo trobo que manca una major acentuació col·lectiva, solidària, en sentit social, en sentit reedificador de Catalunya; trobo que el nostre estat present, apart d'altres consideracions no permet que realisem transfusió de la vida nostra, de la sanch nostra; trobo que es un greu pecat descatalanitzar, ab empelts, altrament, de decadència; i trobo que no s'ha d'oblidar la repulsa que el poble irlandès ha donat a n'els seus representants en el Parlament de l'estat.

Ningú més calmos que jo, i ningú més enemich que jo d'actituds poca solta; mes l'esser entenmentat no esclueix la fortalesa, i menys el sentirse compenetrat, identificat, ab el fet positiu de la nostra renaixensa.

¿Ja és tot fet a Catalunya? I anc que fos tot fet en el sentit polítich, ¿res més caldria fer?

Al nostre poble no se l'ha mogut per altre objectiu que per l'afirmació del nostre esser. No'ns en oblidem. Y si'ns en oblidem, tan se val; ja s'en recordará el mateix poble.

D. MARTÍ I JULIÀ.

(D'Acció Catalana).

Les bombes de Barcelona

RESUM

Parlem clar

Creiem que ha arribat l'hora de parlar clar en aqueixa embolicada qüestió de les bombes. De la confusió regnant motivada per el secret del sumari se n'han aprofitat els periódichs enemichs de Catalunya per formular afirmacions insidioses i desencaminar a l'opinió pública, involucrant en una mateixa discussió fets i aconeximents que no tenen cap relació.

No pretenem defensar a n'en Rull que es per nosaltres un ser despreciable, com ho son tots els qui exerceixin el denigrant ofici d'espia ab propòsits perversos; empro creiem i ho dihem fermament convensuts, que es materialment impossible que en Rull siga responsable o coneixedor de totes les bombes que s'han tirat a Barcelona a n'aqueixos darrers temps.

Es més, tenim la convicció moral de que un home com en Rull, agent secret del govern civil i de la policia oficial, i que per tant forsosament havia d'estar en relació continua ab les autoritats, no hauria trigat a despertar sospites si no hagués tingut al seu darrera persones ab prou valiment o altres agents pera servirli d'intermediari. ¿Qui eran aquets intermediaris? Aixó es lo que probablement no's posará mai en clar de seguir les coses per el camí emprés.

De totes maneres, creiem nosaltres i no tenim cap dubte en afirmarho QUE L'OPINIÓ PÚBLICA NO ANAVA DESENCAMINADA AL ATRIBUIR A MANEJOS DELS ENEMICHS DE CATALUNYA LES BOMBES DE BARCELONA i que TOTES LES CAMPANYES DEL LERRUXISME NO TENEN ALTRE FINALITAT QUE EMBOLICAR LA QÜESTIÓ FENT EL JOCH DE DETERMINADES PERSONALITATS I DEFENSAR A L'ACTUAL POLICIA. ¿Qui sab si aixó ha sigut més ben pagat que la defensa de determinats assumptos?

Te la paraula l'ex-emperador.

Classificació de les bombes.—Avans d'en Rull.

Deiam no fa gaires dies i havem de repetir avui que de bombes se n'han tirat a Barcelona de diferentes classes.

Molt avans de que en Rull figurés com a confident de la policia i molt avans també, per lo tant, de les bombes que se l'hi atribueixen, a Barcelona les màquines infernals havian omplert ja de dol a moltes families, sense que la policia hagi descobert encare als autors d'aquells crims. Recordis la bomba de la Plassa Real, una de les primeres que varen produir víctimes i quins autors han restat en l'impunitat. NO ES CERT, DONCHS, COM DIUEN ELS DIARIS ENEMICHS DE CATALUNYA QUE LA POLICIA HAGIDES-CUBERT ALS AUTORS DELS ATENTATS TERRORISTES, sino que en tot cas lo més que haurá pogut arribar a averiguar es la procedencia d'alguns dels explosius trobats a la via pública i dels tirats en els darrers temps, segons confessió de la mateixa policia per boca d'en Tressols i d'en Memento.

Bombes electorals

Darrerament, el dia de les eleccions provincials varen trobarse a la Plassa del Bonsuccés aparells explosius i un d'aqueixos ocasioná ferides a un infelís anomenat Forcadell que sigué condemnat per l'Audiencia. No obstant, la pro-

cedencia d'aquells objectes posats únicament, per produir alarma, si bé no s'ha demostrat d'una manera concreta, l'opinió pública ab el bon instint que la caracteriza l'ha assenyalada, acusantne a una agrupació política que ha viscut sempre del desordre i del escàndol i a la que convenia apartar dels comicis a la gent d'ordre que havian de votar precisament la candidatura catalanista i solidària.

Aixís com ningú es capás de dir, com no siga un que no estigués en son cabal judici, quel's que assaltaren la redacció de *La Tralla* després de la publicació del article *Era Castellana*, fossin els mateixos nacionalistes, tampoch ningú pot afirmar seriament i sense tenir el convenciment de que imputa fets calumniosos, que'ls nacionalistes, ni'ls solidaris intervinguessin en la colocació d'uns explosius que no més a la candidatura solidària podían perjudicar.

D'AQUEIXA MENA DE BOMBES LA POLICIA OFICIAL TAMPOCH N'HA AVERIGUAT RES AB TOT I LES CONCRETES ACUSACIONS DE L'OPINIÓ PÚBLICA.

Tota la campanya dels elements de l'agrupació política aludida ha sigut per defensar a determinats prohoms, aludits pels Srs. Marial i Calvet en el Congrés del estat espanyol; i per distreure la opinió del criminal atentat lerrouxista d'Hostafranchs.

Aquesta es la veritat.

Les bombes d'en Rull

I arrivem a les bombes que's suposan posades per en Rull a qui preten haver descobert la policia oficial i al que no s'hauria detingut tant aviat a no esser les informacions d'un diari de la localitat, i pot ser, a no haverhi hagut l'interpelació parlamentaria d'en Marial i d'en Calvet. La llarga comunicació del confident i'l secret del sumari's privan de coneixer les declaracions d'en Rull; empro no deixa d'esser ben estrany que sempre que hi hagi detinguts per qüestions de bombes, hagin sigut processats o condemnats confidentes de la policia. En Rull i en Tossas, detinguts per les bombes del Palau de Justicia i de Vallvidrera, eran confidentes.

De totes maneres, encara que resulti probada la culpabilitat d'en Rull, cosa que no afirmem ni neguem fins a coneixer el sumari, sempre resultarà que'ls seus compis o'ls intermediaris entre ell i algú altre que pogués moures, son desconeguts; i es molt d'estranyar que aixís com ha sigut detingut i processat en Rull per acusacions dels demés confidentes, del *Vinagret* i del policia de les grans planxes, el conegut *Memento*, quina historia pensem publicar, no ho hagin sigut també tots els altres, tots, *entenguis be*, dels qui en Rull, avans d'esser detingut deia que desconfiava i que podían destorbarlo i fins anul·larlo en la seva obra de descobrir els autors de les bombes. NO VEIEM CAP MOTIU PER TENIR ALS UNS MÉS CONSIDERACIONS QU'ALS ALTRES; TOTS EREN IGUALMENT AGENTS DEL GOVERN CIVIL.

Resum

El nostre criteri sobre la qüestió de les bombes pot condensarse en les següents paraules:

QUE'LS AUTORS DELS ATENTATS TERRORISTES COMESOS A BARCELONA, NO HAN SIGUT PAS TOTS DESCOBERTS; QUE FORSOSAMENT ELS QUE TIRAVEN BOMBES O INDUIEN ALS ALTRES A TIRARNE HAN D'ESSER ENEMICHS DE BARCELONA I DE CATALUNYA, I PER LO TANT ENTRE AQUEIXOS HAN DE BUSCARSE ELS AUTORS DELS ATENTATS TERRORISTES, QUE QUAN HAN PETAT MÉS BOMBES HA SIGUT EN TEMPS DE GOVERNS LLIBERALS; I QUE SI CATALUNYA GAUDÍS DE LA INTEGRAL AUTONOMIA QUE NOSALTRES RECLAMEM, AUTONOMIA QU'HURIA DE RECONEXIERS EXTENSIVA A LES COMARQUES ILS MUNICIPIS, LLIBRES AQUESTS ORGANISMES DE TOTA MENA DE TRABES I AB UNA ALTRE POLICIA CATALANA I BEN DIFERENTA DE L'ACTUAL, FORA MOLT MÉS FÁCIL TROBAR ALS AUTORS D'AQUEIXOS DELICTES DE LESA HUMANITAT.

Ab aixó havem dit fracament lo que pensem. Are, l'poble que judici.

¡Que surti que'l volem coneixer!

Haurán observat els nostres llegidors que arreu aont anem els nacionalistes radicals a fer la propaganda de nostres ideals, oferim TRIBUNA LLIBRE per demostrar qu'encara no ha nascut l'home que sia capás de provar lo contrari de lo que nosaltres sostenim, aixó es: QUE'L NACIONALISME ES LA IDEA MARE DE TOTA LLIBERTAT POSITIVA.

Baladronades, insults, xistos físichs, arrogancies de super-barato, *sabiesas* de kabileny...; tot calla, tot enmudeix enfront de la democràcia innegable del nacionalisme.

Els marxants de llibertat, els que proclaman *urbi et orbi* que volen enderrocar l'estat actual de coses, i per ferho s'arrastran com llimachs als peus d'un idol encarnació de la burgesia, de la ganduleria i de la ignorancia espanyola, aquets devant de la veritat per nosaltres proclamada, ns resultan uns superimpotents sense alé ni forces per piular, mentres que'ls pastors de la remada kabilenya fugen de controvertir ab nosaltres més depressa i corrents que'ls trinxeraires del moll quan els empaita el gura.

Tota aquesta impotencia, tota aquesta cobardia, tot aquest poch valor civich de nostres difamadors, no es obstacle perque allá en els seus cassinets i en els seus *portabrams* segueixin insultant i desbarrant contra el nacionalisme i els nacionalistes.

Tota aquesta gran farsa, tot aquest castell de sofismes de que's serveixen els impotents enemichs nostres pera enganyar i embrutir al poble, s'acabarà i s'acabarà prompte, ben prompte.

No permetem que per més temps segueixin esclavissant cervells, i atrofiat concien-

cias.

Tenim la forsa de la raó; som invencibles. Per lo tant, ja ho sabeu, evolucionistes vers la farsa, saltimbanquis de tots els partits, desertors de totes les escoles, filòsops de secá, retòrichs cursis, lacaios de la tirania regnant, els nacionalistes radicals AFIRMEM, SOSTENIM I PROVAREM QUE'L NACIONALISME ES L'IDEA MARE DE TOTA LLIBERTAT POSITIVA.

Hi ha algú que vulgui provar lo contrari? Si existeix aquest algú que surti que'l volem coneixer.

FIBLÓ.

METRALLA en campanya

Mitin a Molins de Rei

Tirant endavant en la nostra obra d'escampar per tots els indrets de Catalunya la lleu maravellosa del nacionalisme catalá explicant als habitants de totes les comarques catalanes les idees sostingudes per la venerable «Unió Catalanista», el passat diumenge anarem a Molins de Rei aont ens havia cridat una comissió de joves nacionalistes radicals, per fer sentir la nostra humil empro entusiasta i sincera paraula als bons catalans de la comarca del Llobregat.

Poch avans de les quatre, arribarem a la xamasa vila de Molins de Rei essent rebuts a l'estació per els nostres amichs d'allí ab les demostracions lleals de germanor i d'afecte de que sempre havem sigut objecte per part dels bons companys de causa.

Després de les salutacions consegüents i després de haver visitat el Centre Catalanista, ens dirigirem al *Saló-teatre* del Café Nou aont havia de celebrarse'l mitin que comensá a l'hora anunciada davant d'un nombrós públich.

Feren us de la paraula els nostres amichs Quintana, Tarrés, Viladot Puig, Llangort, Tarragó, Carreras i Danyans que foren tots fortament aplaudits i molt especialment al fer ressaltar l'amplitud i radicalisme del criteri nacionalista de METRALLA i de la «Unió Catalanista», aixís com al anatematitzar als burgesos i explotadors sense conciencia, encara que's disfressin de catalanista o d'autonomista.

Es d'advertir, que A PESAR D'HABERSE OFERT COM HO HA FET SEMPRE «METRALLA», TRIBUNA LLIBRE per qui volgués sostenir controversia, i a pesar de les baladronades que fa uns quants dies sentim de presentarse *allá aont siga* a combatre les nostres idees, NO VA PRESENTARSE NINGÚ A DESTRUIR LES NOSTRES AFIRMACIONS.

Ab molt entussiasme acabá l'acte que següentment serà de resultats fecondíssims pera la propagació dels principis fonamentals del nacionalisme catalá al Plá del Llobregat.

Mitin a Reus

El dissapte, dia 7, al vespre, la redacció de METRALLA celebrarà a Reus un gran acte de propaganda nacionalista radical.

Aquest acte promet tenir molta importancia. Hi pendrán part entre altres oradors els nostres companys Danyans Carreras, i Llangort.

Mitin a Cambrils

El diumenge pròxim la mateixa redacció celebrarà un altre mitin a Cambrils, en el qual, segons noves, hi acudirán representacions de diferents pobles del camp de Tarragona. Ademés, donantse el cas que a Cambrils celebran la seva festa major, podem afirmar que l'acte nacionalista serà un aconeximent.

Actes projectats

El dia 14, al vespre, a Vallbona; el 15 al dematí a Piera; el dia 22 a Torelló.

Pera'l vinent mes d'Octubre s'están preparant varis mitins entre ells els d'Agramunt, Artesa de Segre, Tárrega, Vilanova i Geltrú i Sabadell.

La mort del Pinales

Aquests darrers dies ha cridat l'atenció pública la mort del conegut bandoler andalus anomenat Pinales. La seva mort ha causat una especie de general entussiasme per tothom i s'ha arribat a prodigar, ab tal motiu, elogis als autors del fet.

Es clar que nosaltres ens hem d'alegrar també de que s'hagi acabat ab la plaga de la collada que comandava aquell fascinerós pero en el fons d'aquesta alegria hi veiem una nota trista que passa desapercibuda.

Es la nota de l'ineptitud o lo que siga dels encarregats de vetllar per la seguretat de les cases i pobles rurals.

Feia ja temps qu'aquells homes funestos acampaven per les encontrades andaluses, cometent tota mena de barbaritats i de lladrocinis. Feia ja temps que tothom ne parlava. Feia ja temps que'ls periódichs ab tota la tranquil·litat anavan senyalant el pas de la quadrilla ab notes que diàriament apareixien en llurs columnes. Feia ja temps que fins tota l'opinió pública estava minuciosament enterada de totes les gestes d'aquells bandolers. I no obstant ningú podia atraparlos ni descobrirlos.

Mes ha vingut el recurs, infalible en aquest país, de la concessió d'un premi al que logrés descobrirlo i han sigut no més necessaris uns pochos dies pera que aixó fos una realitat.

No volem fer suposicions gratuïtes. Pero no podem fugir de les consideracions que's desprenen llògicament dels fets.

I si tenim en compte qu'aquestes consideracions tenen una constant repetició en altres cassos semblants, sovintment ocoreguts veurem que augmentan en importancia.

Están en la memoria de tots, aquells fets recents de la policia de Barcelona qu'inventava la troballa d'explosius quan per aquets servicis se conferían premis, semblant aixís l'alarma i la por en la nostra estimada ciutat.

Aquests fets posan de manifest la situació de certs cossos de vigilancia que están a disposició del Estat. Donan una idea acabada del lloch a que han arribat alguns dels organismes que d'ell depenen.

I es curiós i notable que a sofrir una d'aquestes anormalitats li hagi tocat avui a Andalusia. Aquí teniam de sofrirles fins ara per motius expressament provocats per certs elements i allí han tingut d'aguantarles per circumstancies forsores. Pero tant per un motiu com per altre les dues nacionalitats ibèriques han pogut veure ab tota la crueta de la realitat el mal qu'acabem de senyalar.

Ab aixó volem dir que'ls pobles adormits sota'l sol de l'apatia i l'indolencia se podrán convencer de la raó qu'assisteix a Catalunya quan se queixa dels pessims serveis del Estat espanyol. Tot aixó vol dir que en tant que'ls pobles no sápiguen veurer l'únich culpable de les llurs desgracies no podrán remediaries eficasment.

El sistema burocràtic en que aquest se basa es el fonament de tot aixó, i aixó no serà enderrocat en tant que la conciencia popular encarnantse en si mateixa i fent franca i lliure manifestació del seu propi caràcter no's rebeli contra semblants anormalitats.

I per ferho aixís cal que tothom se posposi de son caràcter particular, se vigorisi en ses propies forses, se fortifiqui en sa propia terra, i ab llibertat assegurí sa vida.

Els que no vulguin ferho aixís serán condempnats a Pinales eterns.

METRALLA

a l'Audiencia

El dissapte passat com teníam anunciat se celebrà davant de nombros públich la vista de la causa contra el nostre director En Primitiu Quintana, per un article titolat *Espigolant* publicat en el nombre 8 del nostre setmanari. El fiscal senyor Martínez li ha semblat veure en dit article un atac a la *integritat de la patria*, demanant, després del seu informe que durà uns dos minuts i en el qual no fonamentà poch ni molt els motius de la seva petició, *nada menos QUE DOS ANYS QUATRE MESOS I UN DÍA DE PRESID* per en Quintana.

El defensor del nostre estimat director, senyor Vallés i Ribot, pronuncià un magnífic discurs en el qual després de rebatre en brillants períodes l'*argumentació* del fiscal sostenint que les paraules que segons el ministeri públich son penables no tenen res de particular. Ab molt bon acert remarcà el senyor Vallés la anomalia monstruosa de que mentres aquí's processa i compdemna als periodistes catalans alguns fins per protestar dels insults que'ns dirigeixen certs periódichs de Madrid a n'aquests se'ls deixa en la major impunitat quan insultan als catalans i a Catalunya. Acabà l'eminent juriconsult demanant l'absolució del nostre company per creurela de justícia, fent remarcar que encara que se'l volgués condemnar, ab arreglo a la llei tant sols se li pot imposar i encara com a màxim la pena de quatre mesos i un día de arrest major.

El judici quedà clòs per la sentència, que's farà pública un día de aqueixa mateixa setmana.

Es inútil dir que esperem serà absolutoria.

El senyor Vallés i Ribot fou molt felicitat pel seu brillantíssim parlament pel qual la redacció de METRALLA li dona les més chorals mercès.

Recomensem la feina

Tothom sab que'l pensament nacionalista com a base per l'afirmació de la personalitat de Catalunya, es l'ideal que deu encarnar cada individu que sentintse català en tots els ordres de la vida, tant individualment com col·lectivament, desentrotlli dit pensament, aplicantlo al seu modo d'esser tant moral com material.

Aquí a Catalunya, ja fa molts anys que's parla de Nacionalisme, pero sempre he vist ab molta pena, que s'han fundat associacions i periódichs o setmanaris netament nacionalistes, representants de l'encarnació, del verdader esperit del Nacionalisme català; i com dich he vist com aquestes associacions i periódichs o setmanaris, han tingut de desaparèixer. ¿Per qué? Donchs per la gran manca d'ambient, perquè això m'ha provat una i mil voltes, que encara dintre nostra terra, la majoria dels seus fills, no son conscients, no arriban encara a capir la verdadera essència del ideal que ells creuen sustentar; es massa gran encara per ells aquest ideal. Pels veraders aimants de les llibertats patries, la Solidaritat ha sigut una *pauta* dintre'l pentàgrama del Nacionalisme radical català, i no en sentit negatiu directament, pero si indirectament, donchs ningú me negarà que d'ensà que dit ideal s'ha ficat de plé a la política, s'ha fet de Catalunya un poble ab conciencia política, solsament política, pero no homes conscients, no lo que s'en diu *gent catalana* del tot. D'això hi han proves irrefutables, donchs si passegeu la vista per la urb barcelonina (i dich de Barcelona perquè es més potent el moviment tant d'esperit com de vida), encara veureu que'l 98 p. % de tendes, comerços, despais, fàbriques, magatzems, en fi de la majoria del element motriu econòmic, tot resta igual com era avans, dit, absolutament tot, puig encara veureu per portalades, rótuls, anuncis, aparadors, tarjetes, etc., etc. un idioma que no es el nostre, sino el del nostre etern enemich, i pensar que segons ells, treballan per l'afirmació de la personalitat catalana! ¿No es això un contrasentit? Donchs això, aquet contrasentit deu desaparèixer, si no's vol que s'exclami com els aragonesos. ¿Semos ó no somos?

Cal parlar clar; avui en la forma que s'ha arribat, dintre nostra terra, pot ser un fet que'l ré-gim interior de tots els estaments catalans en general, tant en comers com en els demés ordres de la vida material (entenguis bé) catalana, accionar en el propi idioma, nacionalisar totes les energies propies tant en les arts com en les industries, tant en el comers com en els oficis, i si això's fa, podrem exclamar ab fermesa i tossut convenciment: *Catalunya serà*: pero mentres això no's fassi, passarem anys i anys, enviant al congrés espanyol tots els diputats catalans que vulgan, i allí per més fermesa i convicció ab que hi vagin nostres emissaris polítics, s'estrellaran com fins avui contra aquell *montón* de caps buids que representa i representarà la majoria *eterna* del parlament espanyol, donchs no crech jo, que vulguin deixar de bon grat la *bona vida* que successivament s'han heretat de uns a altres desde la trágica i inolvidable data de 1714.

Convé es d'imprescindible necessitat, fer catalans conscients del tot i sens deixar de banda l'esforç polítich de Solidaritat Catalana, accionar per tots els medis legals dintre nostra terra, per l'afirmació integral de nostra personalitat que si d'aquesta manera s'obra, la Solidaritat, veurà coronat el seu esforç polítich, al ensemps que s'haurà fet de cada individu un *català*, un ardit defensor de la terra que trepitja.

¿A qué es degut que la Solidaritat Catalana, hagi tret de tots els districtes de Catalunya un diputat, que la representi a les corts d'Espanya? Donchs ho deu a la feyna, de la mai prou alabada i benemèrita «Unió Catalanista», que durant anys i anys, ha escampat per tots els reconcs i reconets de Catalunya, les seves sanitoses doctrines, donchs si això no s'hagués fet, la Solidaritat Catalana sens dupte, no hauria portat al congrés, aquesta majoria tant grossa de diputats, perquè no hauria trobat la terra assaonada que li hagués pogut donar tant de fruit.

A ella, a l'«Unió Catalanista» solsament me dirigeixo, a ella, que solsament ella, representa l'essència del nacionalisme català.

S'ha parla molt de la llibertat de Catalunya, pero prácticament se fa molt poca cosa. Donchs a recomensar la feina dintre casa nostra com es nostre deber, perquè no'ns fem ilusions, al veure per damunt de les montanyes catalanes com les altres nacionalitats se desporten al toh de Solidaritat, que en bona hora obrin els ulls a la *Vida nova*; pero sempre procurem arreglar la casa nostra avans que la del veí, i que no's digui que això es exclusivisme, al contrari, això es pura realitat, donchs ferho, al revés, tal com encara estem, fora caminar com els cranchs.

¡Catalans, a recomensar la feina, que la salut i la conciencia de Catalunya, ho reclama!

R. CASALS Y PEIPOCH.

Del «Aplech Catalanista Republicà».

Fantasiejant

La Festa Major

¡Quin somriure'l del poble en festa! Una benedicció de blanchura s'ha estés arreu. Les cases han vestit llur trajo de festa. Han devingut blanques. Blanques com les colomes que saltironejen pels teulats. Blanques com els vestits de les noies qu'han enjoiat els carrers de la vila, d'una joia qu'es bellesa. Bellesa en els esguarts brillants, en els somriures inquietos, en la paraula tremolosa qu'ha encés unes galtes, en una revelació llarch temps suspirada, en una riallada qu'ha dissimulat un atreviment, en una súplica que devé plegaria, en un espasme voluptuos, en un sospir, en un gest... Bellesa en unes línies superbes graciosament empresonades, bellesa en un iniciament de línies.

¡Quin devassall d'alegría! Alegría en l'esbojarrat trilleig de les campanes, en els reflets de la còbta, en el puntejar dels balladors, en la barroera cridoria de la mainada... Alegría qu'es una evocació en la rialleta dels jaies enfeinats en amable conversa... Alegría qu'es recordansa d'un *si* anyorat en el bes a l'esposa aimant... Alegría en els ulls del infantó qu'esguarden encuriosits... Alegría qu'es serenor. Una serenor patriarcal de poble qui riu i canta.

* *

¡Oh quin somriure'l del poble en festa! ¡Quin desvassall d'alegría!

El cor s'hi troba dolsament amoixat. Es un florir d'ilusions, de belles recordanses.

Es en cada hu, un sentiment que vibra. Un sentiment qu'es amor. Amor a la patria, a la veritable Patria nostra, ben nostra.

METRALLAIRE.

Obra humana

Tot treball, tot impuls d'acció concienta, tota energia empleada en benefici de la col·lectivitat, es fer obra humana.

L'home, sense negar aquella força que neix a impulsos del individualisme, está supreditat també, a la força creada pel medi col·lectiu. Vulgues o no, s'heu precisat a viure en col·lectivitat, que si en l'ordre polítich hi viu formulant un pacte, s trova, com que no tot es ordre polítich en la vida dels homes, sino que n'hi ha un altre, en quin no hi valen fórmules ni pactes, que una natural voluntat l'uneix i confon ab els individus de la seva mateixa especie, per afirmar aquella llei, que en l'ordre natural de les coses enlaira aquell concepte d'humá principi, de que, «tothom te dret a la vida».

La lluita per la vida, enclou un problema capitalíssim, que per resoldrel, cal una organisció qu'está molt lluny encare de que pugui lograse. Ferm l'home en l'ideal d'emanciparse, totes les seves accions de vida les empeny envers la perfecció i l'equilibri racional, per comprendre i poguer obrar en conciencia, i per això'l veiem que, sense negar aquell principi de concepció individualista, com en totes les manifestacions, s'hi marca ben manifestada, una tendència en benefici de tota força racional col·lectiva. No hi ha pas dupte que tota acció individual, es una part que's manifesta en benefici positiu del tot, perquè, com a part integrant, se li fa forsós al individu, esmersar les seves energies en fer obra humana, com obra humana es, tota cosa que sigui en benefici general, i no exclusivista.

En l'ordre polítich, trovarem les idees d'organismes étnichs, que van encaminades en que siguin reconegudes aquelles lleis especials dels pobles que tenen caracter i fesomia propies. En aquest ordre de manifestació, hi predomina també l'acció individual, pero mai exclusivista, perquè tota lluita i tot treball, ha d'anar encaminat forsosament, en ser un benefici al nucle integre, poble. En aquesta acció d'ordre individual i col·lectiu, hi podem posar al nacionalisme.

Tenim, els homes, una força que'ns afirma, la raó de la perfecció en la especie. Un sentiment innat ens caracteriza, i aquest sentiment es l'amor, l'afecte a tot lo qu'es afirmació de vida col·lectiva, a tot lo qu'está supreditat al organisme natural, quina propietat única força, es la seva garantia en qualsevol de les manifestacions, qu'en el transcurs de les coses reals se succeixin.

Tot lo que's manifesta, una cosa o altra es causa que ho afirma, que en el mon de les trascendents coses, res se mou sense que una força'n sigui l'acció directa que ho impugni, i aixís trovem als pobles, i als individus, lluitant sempre en camí d'una major i propia vida, tendint sempre, en assegurar aquella obra comú que sense ella no hi ha possible pau, i fraternitat entre'ls homes.

Cerquem en totes les manifestacions dels homes el perquè d'elles, i hi veurem sempre una varietat gran, immensa que les caracteriza, i sempre en mitx d'eixa varietat, hi trovarem quelcom d'especial, en causa i finalitat, que'ns farà comprendre, que al mon, tot ho empeny una mateixa força, encara que'ls medis de lluita semblin diversos a la vista.

L'obra col·lectiva porta aparellada en sí, tota aquella altra obra, que en la vida econòmica, tendeix al equilibri social, per agermanar als homes.

La força radica sempre en el conjunt orgànic integrat per les parts que'l formen; l'individu lluita, i ho fa, perquè sent una necessitat que li obliga, una força d'ordre moral l'atrau i subjuga, i llavors se manifesta, i encara que l'acció directe en ell, sigui en part, aquell innat egoisme que senten els

homes, en procurar per les seves propies coses, sempre s'hi veuen, en les seves manifestacions, aquella tendència envers la força col·lectiva, qu'es aont neix l'impuls de les grans idees.

Tant en l'ordre polítich, com en l'ordre social, no pot negarse que l'acció individual es cosa necessaria; més clar, sense aquest ordre d'acció, no hi hauria possible força col·lectiva, perquè en l'exemple es quan l'home s'allissona, i coopera a l'obra comú, despullantse de tot convencionalisme, per que tot resultat beneficiós, sigui l'armonia qu'enllassi als homes.

Per acabar, donchs, repetim com en principi; qu'es fer obra humana, procurar que tota energia, que tota acció concienta, que tot impuls creat per la força que radica en l'individu, vagi tot encaminat al millorament dels organismes socials, pobles, que en un tot formen la col·lectivitat humana.

AGUSTÍ PEDRET I MIRÓ.

Als supers... de la Kábila

Que no'ls coneixeu? Mireulos, uns quants joves que sols busquen l'exhibició, individualistes a remats, impotents per obrar per compte propi's someten a la voluntat del seu pastor, son fulles d'arbre que l'impuls del vent fa moure, guerrers de boquilla, que encara no han pogut digerir-lo *molt* que han llegit.

Tant aviat afirmen la suprema llibertat del individu, com el volen esclau, tant prompte negan el dret de rebel·lió per el poble volent aixecar per les plassas públicas *guillotines* per guillotinarlo, com l'enliran com a productor del tot. No fan altra cosa qu'els tisichs qu'en el moment fatal en que la transformació de la materia s'apropa senten la vida quan els engulleix la mort, i aquets subjectes en el precis moment que més forta se manifesta sa impotencia moral somían esser *supers* en tot, quant no passen de supers... tontos.

Potser tingan raó els que diuen qu'es de sabis contradir-se a cada pas, i ells impregnats d'això s'en creguin; millor per ells.

Nosaltres, desde'l camp nacionalista ja'ls hem vist el cuíro a n'aquets terrors dels mars i si no divaguessin ab llurs idees, acceptariam gustosos controvertir ab ells pero no sabent a qué atenirnos ens concretarem posant en evidencia llurs contradiccions.

Diuen voler afirmar l'individu a la vegada que acceptan quefe i un partit disciplinat que's basa ab la llei de les majories. No podem nosaltres desenredar aquesta troca; quan la desenredin aquets *supers* i concretin determinant els medis per alcansar el fi, contestarem i procedirem en conseqüència.

Aquest conglomerat que se'n diu «La Kábila» que fins avui no es carn ni peix que amenassa a só de timbals acabar ab tots els bandos o agrupacions que no sian de llur pensar, ens fan riure; el *papu* dels kabilenys ha passat de moda i s'els ha vist el llautó.

Que es dessin.

Exemple a seguir

Als Arcaldes de Catalunya.

Ab gust transcribim la següent alocució, per creure que si tots els arcaldes de Catalunya imitessin al de Monistrol la feina del nacionalisme seria molt planera i un fet el triomf de nostres ideals de regeneració positiva.

D. Joseph Boix Queraltó, Alcalde Constitucional de la vila de Monistrol de Montserrat.

Faig saber: Que ab arreglo a les disposicions últimament dictades sobre la ensenyansa de adults, la setmana prop vinenta comensarán les Classes de la temporada, per lo que d'acort ab el senyor Professor se posa en coneixement de tots els que desitjin assistirhi:

Primer: Que deuen matricularse o solicitar l'ingrés al Professor D. Tomás Camps lo més prompte possible, puig una vegada ocupat el lloch disponible, no podrán ser ateses ses sollicituts.

Segon: Que les hores de classe deuen ser de 7 a 9 del vespre, pero atenent a que no seria possible la assistència de molts treballadors de fàbrica, podrán entrarhi fins a les 7 i mitja.

Tercer: Que la ensenyansa serà del tot gratuita, no's pagarà retribució i's donarà als concurrents tota classe de material com cartipasos, plomes, llibres, etc.

Quart: Que al objecte de que la educació que rebien els concurrents sia lo més perfecte possible i havent acceptat algunes persones l'invitació del senyor Professor de contribuir a encaminar la joventut d'avui a que'l dia de demà sian bons ciutadans i tinguin nocions de les principals ciències i no hajan de reduir-se sempre al mer fet d'espectadors, sens sapiguer donar-se compte ni explicació dels principals fenòmens de la Naturalesa, ni la raó de sos debers i drets; els dimars, dijous, divendres i dissabtes de cada setmana's donaràn conferències públiques d'Agricultura, Geografia, Historia de Espanya, Física, Fisiologia e Higiene, Rudiments de Dret, Institucions polítiques, Legislació obrera, etc., etc.

Aquestes conferències comensaràn a dos quarts de 9 del vespre.

No s'ha de exposarvos l'interés que poden tenir aquestes ensenyances pel jovent.

El millor llegat que pot deixar un pare a sos fills, es haverlos donat una educació lo més perfecte possible. Envieu vostres fills a l'escola les hores que'ls quedin lliures del treball que's el temps millor empleat.

Traieulos del café, de la taberna, del engorroniment de la llar, de corre per carrers i places; no'ls deixeu com l'arbre bordissench que mai cap destrall ha espurgat, cultiveulos com bon jardiner i el dia de demà vos ho agraïràn ells i la patria.

Vosaltres joves, els homes de demà, no deixeu de concorre a la classe de adults; no basta saber llegir, escriure i contar; es necessaria una educació superior, son precisos altres coneixements; més instruits, més respectats sereu sempre; no temeu lo que dirán perque aneu a aprendre, temeu sols la ignorancia.

Que correspondreu als esforços i bona voluntat del Sr. Professor i demés persones que's han ofert a ensenyarvos, que no despreciareu la ocasió d'adquirir coneixements que poden servos útils en molts cassos de la vida, ho espera de tots vosaltres

Vostre Alcalde.

D. Joseph Boix Queraltó, Alcalde d'aquesta vila.

Fa saber: Que conforme al Real Decret de 26 Octubre de 1901, que declara obligatoria l'ensenyansa primaria per tots els nois i noies compresos en la edad de 6 a 12, anys l'Ajuntament ha acordat posarlo en vigor en aquet terme, i al efecte ha disposat:

Primer: Concedir un plasso de vuit dies perque'ls pares, tutors o encarregats de nois i noies de 6 a 12 anys, els matriculin en les escoles públiques, a menys que justifiquin haber complert o cumplir lo disposat en l'art. 6 del R. D. esmentat.

Segon: Que passat dit plasso de vuit dies s'imposarà a tots els que no hajan complert l'anterior acort, la multa de cinch pessetes, concedintlos un nou plasso de vuit dies, passat el qual tornarà a imposarsels igual multa.

Tercer: Que'ls pares, tutors o encarregats de nois i noies de 6 a 12 anys que deixin anarlos pels carrers i altres bandes durant les hores de classe o no'ls enviin a estudi sens motiu justificat, se'ls imposarà la multa de cinch pessetes.

No deu veures en els anteriors acorts imposició de cap classe, es voler sols que respongueu als sacrificis qu'importa a tota la vila el sosteniment de les escoles, es voler sols vostre benestar; puig com més educats sian vostres fills, més vos respectaràn, més plaer tindreu al haber fet d'ells ciutadans dignes de portar vostre nom, i al veure que per tot son ben acullits i poden compartir ab totes les classes socials, que l'educació es lo llaç més fort per aplanar les montanyes que'ns separan uns dels altres.

Vostres fills, pares i mares, son els plansons dels arbres de demà: res vol dir que sian pobres, que no es crim serho; el més humil treballador es igual al més poderós quan no ha descurat sa educació; en cambi l'home faltat d'ella, siga gran, siga petit, siga rich, siga pobre, no es digne d'estar entre la societat.

Creu aquesta Alcaldia que fareu cas de les exortacions que sovint se vos han dirigit aixís com de les presents i no dareu lloch a l'imposició d'una sola multa; mes si resultés lo contrari se serà inexorable en el cumpliment de lo acordat; i a no valer l'imposició de multes, ab sentiment se veuria aquesta Alcaldia obligada a fer la corresponent denuncia al jutjat contra'ls pares, tutors o encarregats com infractors dels cassos 5 i 6 del art. 603 del Códich penal.

Procureu al enviar els nois i noies als estudis que vajan lo més decents possible, que la pobresa no está renyida ab la netedat i veureu com més joiosos marxan, fins a ells los sembla que, son alguna cosa més que'l que va brut i esparcat i penseu sempre que tal com are los crieu aixís serán tota sa vida.

Una víctima del treball

Albert Garriga

Xardorosos partidaris del millorament social dels obrers i desitjosos de contribuir a totes aquelles obres que tendeixin a llur emancipació, publiquem ab gust el present article que'ns ha enviat l'il·lustrat obrer tranviari Joseph Roget.

Una llàgrima damunt la tomba del amich; del amich volgut qu'ab l'afany de portar quelcom de jornal a sa llar, cau en compliment de son dever entremit dels rails de la roda d'un camió a Esplugas i horriblement magullat es transportat al Hospital Clínic, aont els avenços de la ciencia resultan estérils per salvarlo, i sucumbeix el pobre en mitx dels sofriments més horrosos.

Has passat a millor vida; deixa que l'últim recort que t'envia aquest amich, víctima també com tu de les mali-fetes de la Compañia Anónima de Tranvías, repercuti en lluny, fins allà... al fons del silenci.

Tots tos esforços per la reconstitució de la nova Societat d'Obrers Tranviaris, tot ton saber, tota ta inteligencia, tot ton altruisme i bondat, la mort t'ho ha llevat ab un moment; no ha volgut esperar, per estendre fins a tu la dalla ateradora cercant ocasió en alguna malaltia, sino que ha cercat el moment en que ab tes migrades forces físiques estaves ocupat ab un treball no adequat a ta persona i si sols ho feies per aportar un bossí de pa als teus avui desconsolats pares.

A la millor hora has sigut arrebatat traïdorament, avui que ta presència era tant necessaria a la florent Societat d'Obrers Tranviaris en la que tu hi posares tots tos esforços per sa reconstitució. Ella dolorosament ha vist com t'ha allunyat la mort inaplacable que no ha volgut que ton esprít dongués el fruit que't proposaves; mes la mort no ha previst que has deixat un estol d'hereus que sabrán no tant sols continuar ta obra sino acabarla.

Ideals polítics ens separaban, mes un amor inponderable ens unia, la nostra intimitat ne feia de nosaltres dos, UN.

Damunt de la teva tomba hi ploro; la Societat d'Obrers Tranviaris vestida de dol deixa caure damunt ta mortalla dos rams: un de llover i altre d'olivera, pel qui fou un dels seus més valents campions i entusiastes fundadors.

La Junta en ple deplora la pèrdua d'un dels seus millors membres, jo la d'un amich i company que obligat per son penós treball, trobà la mort quan sa joventut li feia preveure un mon de alegries i prosperitats.

Descansa en pau i ton recort no se m'esborrarà mai.

JOSEPH ROGET.

Tribuna lliure

Per recreio i solaz esparcimiento de nostres llegidors insertem a continuació, tal i com está escrita la contestació que els ciudadanos Babra i Cabanes retrógrados dirigeixen als nostres companys Domenech i Salvatella ab motiu de haver sigut per aquestos retats a controversia desde aquestes mateixes planes. Diu aixís:

«Barcelona 2 de Septiembre de 1907.

«Sr. Director del Semanario METRALLA.

«Muy Sr. nuestro: Adjunto le mandamos el presente artículo para que lo inserte en la sección libre de su semanario.

«Dándole las gracias anticipadas le deseamos Salud y Revolución.—Domingo Babra.—José Cabanes.

«A los ciudadanos Juan Domenech y Vicente Salvatella.

«Pasábamos el otro día por una de las calles más céntricas de esta ciudad cuando allá en un montón de escombros expuesto á llenar un hueco en el saco de cualquier trapero, vimos el último número del presente semanario la METRALLA.

«Como si á los dos nos hubiera movido una misma máquina nos apresuramos á recojerle y apostados debajo de un farol repasamos tranquilamente su lectura.

«¡Catalaniséme! Este fué el primer artículo que al doblar la plana se presentó ante nuestra propia vista, artículo en el cual se insulta, se humilla, y hasta llega á decirse que no es ni será nunca nuestro lenguaje... el lenguaje castellano.

«No habíamos terminado todavía dicho artículo cuando el farol que sin duda era solidario comprendiendo nuestra indignación se apagó de repente y nos dejó á oscuras...

Al día siguiente cuando con la verdadera luz del sol que á todos nos ilumina, leímos que bajo el tema «Sols els retrógrados i tirans poden combatre un ideal tan avansat i democràtic com es el nacionalisme català», nos invitàis á la primera y última controversia pública desde las columnas de la prensa, pusimos á reinos como á bobos, risa que es hoy nuestra contestación para vosotros, y para la democracia del nacionalismo catalán».

De manera que després de la indignación per la qual se apagó el farol que sin duda era solidario a l'endemà á la luz del sol que á todos nos ilumina's posaren a riure COMO Á BOBOS.

Aquest COMO Á BOBOS val totes les pessetes.

En resúm; que els ciudadanos Cabanes i Babra no acceptan la controversia proposada pels companys Domenech i Salvatella perque no s'hi veuen capassos.

Els companys nacionalistes han guanyat una victoria avans de lluitar. Siga la enhorabona.

11 de Setembre

En recordansa de la trista data del 11 de Setembre de 1714 METRALLA publicarà, el dimecres pròxim, un nombre extraordinari, tirat a dos tintes, a la memoria dels martirs de les llibertats catalanes.

Metrallades

Fa poch dies que dos pinxos d'ofici tingueren raons pels voltants del carrer del Cid, raons que acabaren clavant un d'ells una punyalada al altre que'l deixà mort al acte. L'agressor fou detingut. Total: un home mort, un altre home a presiri i... dos vots menos pel ex-emperador.

Segons ens escriuen de Vilanova, l'autor del desgraciat article La Sardana publicat en el periodich Democracia, es un tal Francisco Ferré, català, encara que sembli mentida, i fervent lerrouxero.

«Ahl es lerrouxero! aixís se compren que odi la sardana, a Catalunya i tot lo que sia català.

Segurament que'l tal Ferré li deuen agradar d'alló més les corridas de toros, el baile flamenco, las peteneras i el fandango, gustos indispensables per esser lerrouxista.

Els saltimbanquis que forman l'agrupació La Kábila han celebrat per fi el seu mitin; el lloch escullit pels kabilenys fou el teatre de la casa del Alejandro. En resum, l'acte resultà una especie de mena de manera de llepoleria al burgés Lerroux el qual segons referencies ha promès a n'els supers-bledes que forman la kábila, una colocació a consums o a les brigades municipals a cambi d'unes quantes incensades a la seva burgesa persona.

I els supers bleides prou blincadissos d'esquena, creguts que'l seu nou amo encara te influencia, s'hi han avingut.

¡Pobres masells!

I a propòsit d'aquests kabilenys.

Ens han dit que se les donan d'avensats i fins de demòcrates (tot potser per que's veu que tenen molta barra) i que fins volen oferir tribuna lliure; ja... ja... ja... ja...

Si aixís com son kabilenys fossin civilisats, nosaltres els retariem a pública discussió per provarlosi que sols els reaccionaris i els estúpits poden combatre el nacionalisme que nosaltres defensem.

¡Pero son kabilenys! i ab kabilenys, cafres, reaccionaris i estúpits no hi volem tractes.

Quan s'hagin civilisats (si es possible que's civilisin) que'ns avisin i allavors els ensenyarem de franch lo que es la Democracia, la Llibertat la Igualtat i la Fraternitat.

¡Ja veuen si som generosos!

El carca reaccionari i per lo tant lerrouxista En Mi-quel Senties s'ha permès parlar de Nacionalisme.

¡I que pedant ens resulta el tal Senties prenent parlar de lo que no enten ni poden entendre els sers d'esprít regressiu!

Creguins, Senties, si vol ser regidor lerrouxero, parli fora del Cid de la Marxa de Cadiz, de la inconsutil, forsa cops de bombo al amo, forses besties contra Catalunya i prou; no te necessitat de fer papers ridicols parlant del Nacionalisme; ¿que no ho veu qu'es una idea massa gran per esser tractada per un cervell petit?

Els anqueletos de cal Retroceso fan veure que s'enfaden perque del miserable atentat d'Hostafranchs el poble en diu el crim lerrouxista.

I tenen raó d'enfadarse els pobrissons! perque dient el crim lerrouxista d'Hostafranchs sembla que s'els vulgui restar mèrits, que tenen ben guanyats; no obs-

tant nosaltres que som amichs de la veritat sortim a la seva defensa dient qu'aquell crim va esser un altre crim lerrouxista, no'l primer, ni el segon, sino el tercer, el quart o el quint atentat perpetrat traïdorament pel lerrouxisme.

Les coses en son lloch i a cada qual els mèrits que li corresponguin.

S'ha inaugurat el monument del Doctor Robert. ¡El! el de... Sitjes.

L'Ajuntament encara no s'ha ocupat del cambi de nom de la Plassa de Palacio per el de Plassa de la República Cubana.

Haurem d'esperar que hi hagi un altra majoria per tractarne.

Diuen que ha mort el célebre lladre de pas En Pernalles. Segons les cròniques, aquest fulano n'havia fet de verdes i de madures, pero, que nosaltres sapiguem, el tal Pernalles no s'havia atrevit mai a assaltar ni saquejar cap redacció de cap periódich.

Els de El Clero no poden parlar dels catalanistes que no ensenyin l'orella.

Ara mateix ab motiu del judici celebrat contra el nostre company Quintana parla del nostre director ab una forma tant despectiva com injusta.

Es veu que les nostres campanyes de higiene social els treuen de fogó; pero que prenguin tlla que per la nostra part els prometem ferlosi emparar molta pero molta bilis.

Sembla que hi ha el propòsit decidit per part d'algué de destorbar les sardanes que's ballan a la Plassa Reial. Sense anar més lluny el diumenge passat un automòvil que portava el nombre 38 guiat per el chauffeur Abadal, donà, sense necessitat per maniobrar, el tom per la plassa, esperant per ferho que la cobla comensés a tocar. Es natural, el públich comprendé qu'era una provocació i comensà xiular i a protestar en forma sorollosa, mentres els del automòvil insultaven al públich (tot fugint) i ab ademans i gestos indignes de persones ben educades. Per aquesta vegada el públich se accontentà xiulant.... Nosaltres trobem qu'aixó dels xiulets es una cosa que fa molt soroll i... res més.

Copiem:

«Mahomet Torres expresó su simpatía por España pues Marruecos y España son naciones hermanas que tienen la misma sangre».

Bravo, Muley, xòcala.

NOVES

—La Sardana, el ball més democràtic de la terra va extenentse arreu de Catalunya.

Segons ens escriuen de Prat de Rei també allí han comensat a ballar el nostre ball popular.

Tot aixó demostra que l'esprít catalanesh va imposantse cada dia més, i que de poch en poch va esbrossantse el camí que ha de portarnos al nostre esser definitiu.

—ESTUDIS Historia de Catalunya.

La Direcció d'aquesta popular editorial nacionalista ha fet imprimir 25.000 fulles explicatives de la luctuosa data del 11 de Setembre de 1714 que serán profusament repartides al poble el proper dia 11 i remeses als principals centres i periódichs estrangers.

—Hem rebut els programes de les festes majors que celebrarán a la ciutat d'Olot els dies 7, 8, 9, 10 i 11, el de la vila de Falset els dies 6, 7 i 8, i el d'Agramunt els dies 14, 15, 16 i 17 del corrent mes.

Tots son redactats en nostre idioma nacional.

La única nota desagradable d'aquestes festes la constitueix la ciutat d'Olot ab la gran corrida de novillos. Sembla mentida que en una ciutat tant catalana com Olot encara posin en son programa un espectacle tant cafre i tant anti-català com una CORRIDA DE TOROS. Se'n haurien de donar vergonya.

—El «Centre Autonomista Català» i el «Centre Nacionalista Republicà de S. Gervasi» ens comuniquen que res tenen que veure ab la professió que'l dia 15 ha de verificarse en l'esmentada barriada.

Quedan complacuts els nostres comunicants.

—A les 10 de la nit del divendres dia 13 del corrent se celebrará a la «Associació de Lectura Catalana» la luctuosa data del 11 de Setembre del 1714 ab una conversa íntima i discussió entre sons socis.

Per assistirhi será d'imprescindible necessitat la exhibició del títol corresponent o be esser acompanyat d'un dels socis qui's farà responsable de la persona introduida.

Sabem de conegudes personalitats que volen concorelli per esposar francament i lliure ses idees respecte la data esmentada.

—El dissapte passat visitarem l'Escola dels Desemparats Obra Max Bembo. Aquesta institució sumament filantropica mereix de nosaltres tota mena d'elogis pel fi enlairat i humanitari que persegueix.

Avui per manca d'espai no'n parlem tant extensament com requereix l'esmentada obra, lo que farem en la próxima setmana.

—Tolerants ab totes les idees, publiquem a continuació la següent gazetilla suplicada:

Els elements catòlics del nacionalisme i entre ells la «Lliga Espiritual de N. S. de Montserrat» celebrarán la diada del 11 de Setembre ab un solemne ofici a la Iglesia de Sant Just.

—L'associació Catalanista de Monistrol (en constitució) formarà en els regles de la honorable Unió Catalanista. Aixís mateix El Centre Autonomista de Ripoll demanarà la seva adhesió a la entitat capdal del nacionalisme. Els felicitem.

Darrera hora. - En Quintana absolt

Ab verdadera satisfacció comuniquem als nostres llegidors que la Sala de Vacacions ha dictat sentència de conformitat ab les conclusions de la defensa encomanada al insigne lletrat i diputat a Corts D. J. M.ª Vallés i Ribot, essent per lo tant aquesta absolutoria del tot pel nostre director En Primitiu Quintana. Aixís ho esperavam.

Imp. J. Horta.- Barcelona